

[Christophersen.]

med andre ord, at de tanker, regeringen tidligere har gjort sig om, at man skulle bruge op til 250 mill. kr. om året i hvert af de næste 10 år til støtte for almennyttigt byggeri, nu er opgivet? Er de 250 mill. kr. forsvundet som en udgiftspost? Det vil mit parti være meget interesseret i at få opklaret. Ligesom vi på de spareplaner, vi har lagt frem, har anført de 150 mill. kr. til boligsikringen som en sparemulighed, således har vi opført dette beløb, som skulle udlånes eller gives som støtte fra bolig- og byggefonden, som en oplagt besparelsesmulighed, og det ville naturligvis glæde os, hvis regeringen havde fået den samme opfattelse.

Så er der selve forhøjelsen. Det er jo her, de to forslag er, skal vi sige reduceret på det mest ynkelige. Hvis der overhovedet skulle være idé i forslagene ud fra en boligpolitisk betragtning, selv om det altså afviger meget fra det, vi forestiller os, ja, så er den idé i hvert fald reduceret væsentligt, når man nu når frem til, at forhøjelsen for private ejendomme faktisk skal reduceres fra 20 til 10 promille. For det er jo nok det, der ligger i teksten og i bemærkningerne. Det, man siger, er jo, at man vil ikke acceptere egentlige lejeforhøjelser. Man vil ikke benytte denne lovgivning til at få en virkning frem på huslejestættelsen. Den skal have en så tilpas størrelse, at udlejeren alene kan bære den, men det betyder jo, at der kommer et mindre beløb ind til det offentlige, og for så vidt angår Landsbyggefonden, reduceres dens indtægter jo ganske væsentligt.

Samtidig mærker jeg mig, at man forestiller sig, at bindingspligten for huslejeforhøjelserne skal ophøre. Realiteten i det bliver jo så, at ejerne af disse ejendomme passende kan benytte de frigjorte huslejestigninger til at betale den afgift med, som de herved pålægges, og det vil altså sige, at det offentlige i og for sig ganske stille og roligt beslaglægger midler, som ellers ville være blevet bundet i Grundejernes Investeringsfond. Det mener jeg heller ikke er nogen særlig hensigtsmæssig løsning.

Så vil jeg godt til sidst gøre en enkelt bemærkning om det lovforslag, der især har har med det almennyttige byggeri at gøre. Her var det oprindelige bidrag, jo sat til 2 pct. — først 1 pct. det første år, derefter 2 pct. — men i det ændrede lovforslag

er det altså blevet til, at man langsomt skal trække op fra $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{2}$ pct. og derfra til $\frac{3}{4}$ pct. for endelig at nå frem til og standse ved 1 pct. Virkningen er jo først og fremmest, at Boligselskabernes Landsbyggefond ikke i fremtiden kan påregne at få 200 mill. kr. ind om året, men kun ca. 80 mill. kr., og op på de 80 mill. kr. når man i et langsommere tempo end oprindeligt planlagt. Det vil igen sige, at Landsbyggefondens muligheder for at gå ind i finansieringen af nybyggeriet beskæres kraftigt, og at Landsbyggefondens muligheder for at gå ind i indeksslåneordningen reduceres. Konsekvensen af dette er naturligvis, at så vil de andre kapitalkilder, som regeringen forestiller sig at denne indeksslåneordning skal øse af, være nødt til at stille så meget desto større midler til rådighed. Med andre ord, i stedet for at fremskaffe kapital over de almennyttige boligselskabers indre økonomiske styrke foretrækker man nu i højere grad at trække på de midler, der opspares i fonde af forskellig art, ATP-fonden, den sociale pensionsfond osv. Det er efter vor opfattelse det modsatte af det, som burde være tilfældet for det almennyttige byggeris vedkommende.

Jeg skal så bare til sidst konkludere, at vores holdning til disse tre forslag er præget af en erkendelse af, at socialdemokratiet og SF er meget stærkt bundet til hinanden, endog så stærkt, at de for gensidig at få det understreget tilstrækkeligt har været nødt til at understrege det i bemærkningerne til et af lovforslagene. Derfor er der jo ikke så vældig meget at forhandle om, i hvert fald ikke for så vidt angår udlejningsbidragene. Den interesse, hr. Preben Steen Nielsen mente vi kunne have i at hjælpe de to forligspartier med finpudsningen, den tror jeg ikke han skal forvente der bliver givet udtryk for; hvis man mellem S og SF har kunnet nå så langt, som man er nået nu, så skulle det også være muligt for de to partier selv at klare detaljerne.

For så vidt angår boligsikringsordningen, er vi parat til at forhandle om boligsikringsordningens hele princip. Her ser vi en større åbenhed, men vi ser altså også et forslag, som er præget af synspunkter, vi ikke ganske kan tilslutte os, og her står vi altså og må vente på resultatet af ekspertudvalgets arbejde.